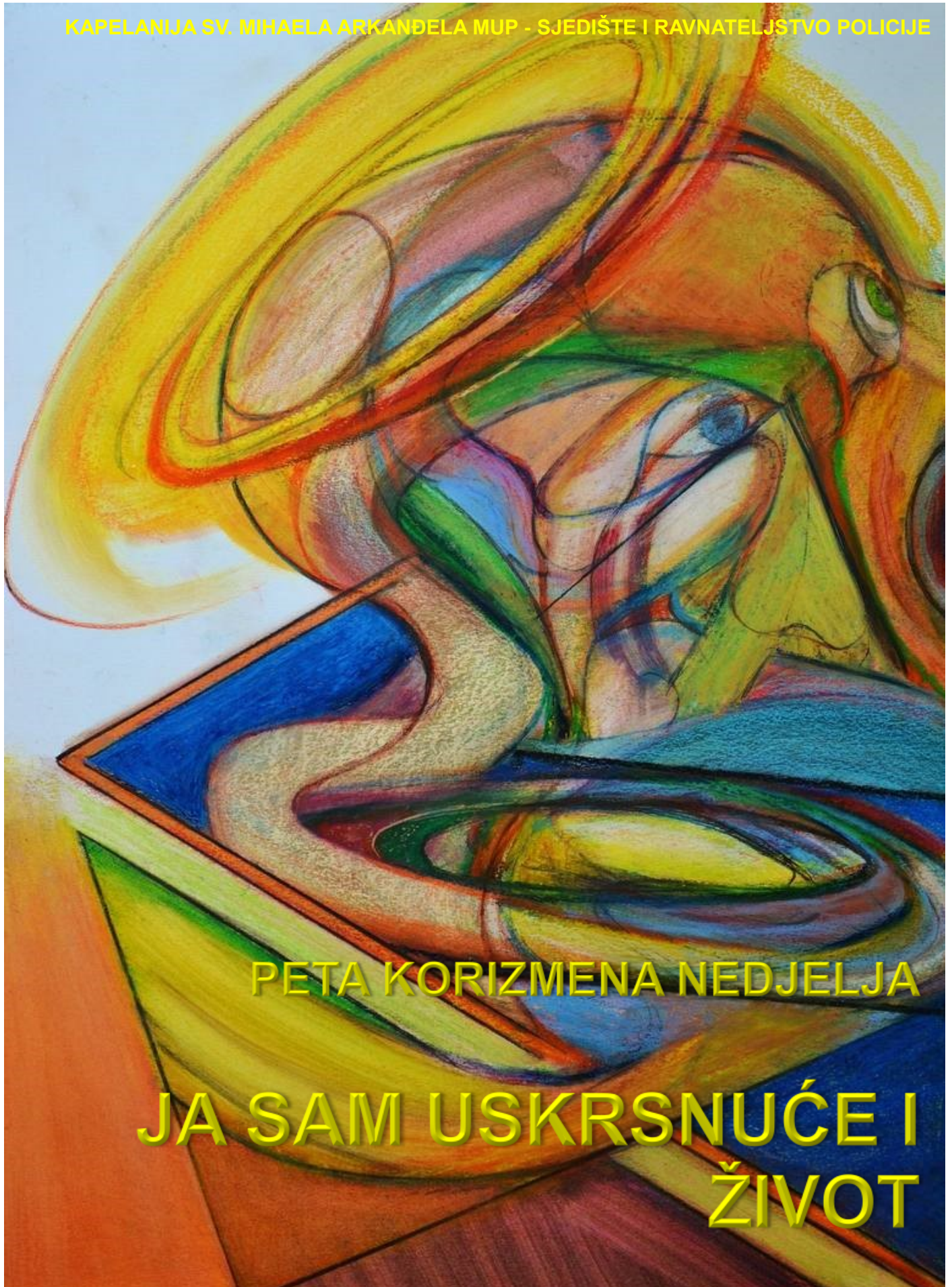

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PETA KORIZMENA NEDJELJA

JA SAM USKRSNUĆE I
ŽIVOT

OŽUJAK

Ned. 26.

PETA KORIZMENA NEDJELJA

Montan, Goran, Emanuel

Pon. 27. Rupert, Lada, Peregrin

Uto. 28. Nada, Priska, Renata, Polion

Sri. 29. Jona, Bertold, Eustazije

Čet. 30. Zosim, Bogoljub, Leonard,

Benjamin, Gvido, Natalija

Pet. 31. **Krvavi Uskrs - Plitvice 1991.**

Sub. 1. Anastazije, Mavro, Venancije

Naslovnica: David Thomas,

Lazarus Raised 1Slika preuzeta s: <https://www.saatchiart.com>

mihael

09/2023.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela
MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVII. (2023.), broj 9 (560);
Peta korizmena nedjelja, 26. ožujka 2023.

Kontakt:

vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 22 715, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

UVODNIK

Isus sada daje život koji traje vječno 3

SLUŽBA RIJEČI

PETA KORIZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Ja sam uskrsnuće i život. 4

HOMILIJA

Naučimo gledati u Boga 8

KATEHEZA

Pokora i obraćenje u Novom zavjetu 10

Mali vjeronaučni leksikon 13

MEDITACIJA

Karlo austrijski 14

SPOMENDAN

Francesco Faà di Bruno 17

IZ ŽIVOTA CRKVE

Ruđer Bošković 18

NAŠI POKOJNI 20

Isus sada daje život koji traje vječno

Prošle nedjelje u ozdravljenju slijepca od rođenja liturgija nam je predstavila Isusa kao svjetlo svijeta. Ove nedjelje u događaju Lazarova uskrišenja predstavlja nam ga kao uskrsnuće i život.

Ovo je sedmo "znamenje" ili čudo Isusovo u četvrtom evanđelju. Riječima: "Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji", Ivan namjerno podsjeća na čudo u Kani po kojem je Isus počeo objavljivati slavu svoju učenicima. Nakon ovog događaja židovski poglavari, na prijedlog velikog svećenika Kajfe, odlučuju pogubiti Isusa, a Ivan to tumači: "... prorokova da Isus ima umrijeti za narod, ali ne samo za narod nego i zato da raspršenu djecu Božju skupi u jedno" (Iv 11, 51-52). Isus će se vrhunski proslaviti po smrti na križu.

Uskrišenje Lazara podsjeća na početak proslave u Kani ali i na vrhunac proslave s križa, odakle će, kad bude uzdignut sa zemlje, Isus sve privlačiti k sebi (usp. Iv 12, 32).

Isus je zaplakao nad mrtvim prijateljem Lazarom i u znak sućuti prema njegovim sestrama. Time je objavio Boga koji vidi ljudske patnje, koji suosjeća sa svakim patnikom i patnicom. Pred zagonetkom smrti i groba on se također očituje kao uskrsnuće i život te najavljuje da neće umrijeti nikada onaj koji vjeruje u njega. Već sada nosi klicu vječnoga života onaj tko se vjernički oslanja na Isusa.

Vjerujemo li to?

Vlastito predslavlje, koje se uzima na ovu nedjelju kad se čita evanđelje o uskrišenju Lazara, divno primjenjuje na sudionike liturgije ono što je Isus nekoć učinio Lazaru:

*"Kao pravi čovjek on je plakao za prijateljem Lazarom,
a kao vječni Bog iz groba ga uskrisio: tako i sada nastavlja
djelo smilovanja prema ljudima
te ih svetim otajstvima privodi novom životu."*

Prvo čitanje: Ez 37, 12-14

Otpjevni psalam: Ps 130,1-8

Duh svoj udahnut ću u vas da oživite.

Čitanje Knjige proroka Ezekiel

Ovo govori Gospodin Bog:

„Ja ću otvoriti vaše grobove, izvesti vas iz vaših grobova, narode moj, i odvesti vas u zemlju Izraelovu! I znat ćete da sam ja Gospodin kad otvorim grobove vaše i kad vas izvedem iz vaših grobova, narode moj! I duh svoj udahnut ću u vas da oživite i dovest ću vas u vašu zemlju i znat ćete da ja, Gospodin, govorim i činim“ – govori Gospodin Bog.

Riječ Gospodnja.

Povijesno je ovo proročanstvo uputio Ezekiel sužnjima u Babiloniji, s kojima je bio odveden u ropstvo 598. pr. Kr. Pet godina kasnije Bog ga je pozvao na proročku službu među sužnjima s glavnim zadatkom da im pomogne očuvati monoteističku vjeru u poganskoj sredini te im ulijeva nadu u povratak kući. Njegova proročka služba trajala je oko 22 godine. Sam nije doživio povratak u zemlju otaca, ali je vjerno podržavao vjeru i nadu svojih sunarodnjaka.

Naše današnje čitanje dio je viđenja o suhim kostima. Narod je u sužanjstvu govorio: "Usahnuše nam kosti i propade nam nada, pogibosmo" (Ez 37, 11). Od te poslovice prorok je po Božjom nadahnuću načinio propovijed o dolini punoj suhih kostiju koje Bog može oživiti. Cijelo viđenje i popratna propovijed (Ez 37, 1-14) osam puta spominju riječ "kosti" i osam puta riječ "ruah", koja u hebrejskom znači dah, duh i vjetar. U ono doba vjera u osobno uskrsnuće svakog pojedinca još nije bila objavljena. Ovim viđenjem o kostima koje Bog oživljava po svome dahu i Duhu povijesnim slušateljima prorok je ponajprije učvršćivao nadu da će narod preživjeti i vratiti se u domovinu. Reci 12-14, koje imamo za današnje čitanje, sažimaju Ezekielovo povijesno poslanje među sužnjima: Bog će otvoriti grobove, oživjeti nemoćne i mrtve svojim Duhom te ih sve vratiti u njihovu zemlju. "Znat ćete da ja, Gospodin, govorim i činim" (r. 14) znači: doživjet ćete ispunjenje Božjih obećanja, jer riječ Božja sigurno vodi ispunjenju.

Ova prorokova propovijed slika je Lazarova uskrišenja iz današnjeg evanđelja. Njome smo pozvani na obnovu vjere u pobjedu života nad smrću, a to je bitni sadržaj vazmenog otajstva.

U Gospodina je milosrđe
i obilno je u njega otkupljenje.

Iz dubine vapijem tebi, Gospodine:

Gospodine, usliši glas moj!

Neka pazi uho tvoje

na glas moga vapaja!

Ako se, Gospodine,

griehâ budeš spominjao,

Gospodine, tko će opstati?

Al' u tebe je praštanje

da bismo ti služili.

U Gospodina ja se uzdam,

duša se moja u njegovu uzda riječ.

Duša moja čeka Gospodina

više no zoru straža noćna .

Više no zoru straža noćna

nek Izrael čeka Gospodina.

Jer je u Gospodina milosrđe

i obilno je u njega otkupljenje;

on će otkupiti Izraela

od svih grijeha njegovih .

Drugo čitanje: Rim 8, 8-11

Duh onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Rimljanima

Braćo:

Oni koji su u tijelu, ne mogu se Bogu svidjeti. A vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako Duh Božji prebiva u vama. A nema li tko Duha Kristova, taj nije njegov. I ako je Krist u vama, tijelo je doduše mrtvo zbog grijeha, ali Duh je život zbog pravednosti. Ako li Duh onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama, onaj koji uskrisi Krista od mrtvih oživit će i smrtna tijela vaša po Duhu svome koji prebiva u vama.

Riječ Gospodnja

Pavao u 8. poglavlju Poslanice Rimljanima govori o vjerničkom životu pod stalnom prisutnošću Duha Svetoga kojega smo primili na krštenju. U današnjem odlomku govori o životu "u tijelu" i "po Duhu". "Biti u tijelu" (r. 8) slikovit je izraz za sebične i grešne tjelesne porive. Tko tako živi, ne može se "svidjeti Bogu". Postavljajući za vrhovni cilj života svidanje Bogu, Pavao ne gubi iz vida čovjekovu potrebu za srećom i ispunjenjem svojih zakonitih težnji. Sve će to biti ispunjeno u Bogu, koji nas zove u svoje intimno zajedništvo u vječnosti. "Niste u tijelu, nego u Duhu, ako Duh Božji prebiva u vama" jest podsjećanje na krsnu opečaćenost Duhom (usp. Ef 1, 13-14) koja trajno ostaje. Duh Sveti zaista prebiva u krštenicima i u cijeloj crkvenoj zajednici. Međutim on nas ne mijenja čarobnjački, pa se cijelog života trebamo truditi da "ne budemo u tijelu", da ne živimo po tjelesnim nagonima. "Nema li tko Duha Kristova, taj nije njegov" (r. 9). To znači da nas Duh egzistencijalno veže s uskrsnim Kristom i jedne s drugima. "Tijelo je doduše mrtvo zbog grijeha" (r. 10) -odnosi se na iskustvo smrtnosti i među vjernicima. Smrt je pripuštenje Božje zbog izvorne grešnosti Adamovih potomaka, ali Duh životvorac preko fizičke smrti vodi vjernike u zagrljaj Bogu. Duh je Božji bio na djelu u uskrišenju Isusa od mrtvih pa će biti na djelu i u uskrišenju pojedinih vjernika.

Bez Duha, koji je izvor vjerničke životnosti, ljudsko je "tijelo" kao leš jer je pod utjecajem sveopće grešnosti (usp. Rim 5, 12). Međutim u pridruženosti Kristu ljudski "duh" živi, jer Duh uskrslog Krista uskrišava mrtvo ljudsko biće po darovanom opravdanju.

Evangelje: Iv 11, 3-7.17.20-27.33b-45

Ja sam uskrsnuće i život.

Čitanje svetoga Evanđelja po Ivanu

Lazarove sestre poručiše Isusu:
„Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.“

Čuvši to, Isus reče:

„Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji.“

A Isus ljubljao je Martu i njezinu sestru i Lazara. Ipak, kad je čuo za njegovu bolest, ostade još dva dana u onome mjestu gdje se nalazio. Istom nakon toga reče učenicima:

„Pođimo opet u Judeju!“

Kad je dakle Isus stigao, nađe da je onaj već četiri dana u grobu. Betanija bijaše blizu Jeruzalema otprilike petnaest stadija. A mnogo Židova bijaše došlo tješiti Martu i Mariju zbog brata njihova. Kad Marta doču da Isus dolazi, pođe mu u susret dok je Marija ostala u kući. Marta reče Isusu:

„Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro. Ali i sada znam: što god zaišteš od Boga, dat će ti.“

Kaza joj Isus:

„Uskrsnut će brat tvoj!“

A Marta mu odgovori:

„Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan.“

Reče joj Isus:

Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?“

Odgovori mu:

„Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!“

Nato Isus, sav potresen upita:

„Kamo ste ga položili?“

Odgovoriše mu:

„Gospodine, dođi i pogledaj!“

I zaplaka Isus.

Nato su Židovi govorili:

„Gle, kako ga je ljubio!“

A neki između njih rekoše:

„Zar on, koji je slijepcu otvorio oči, nije mogao učiniti da ovaj ne umre?“

Isus onda, ponovno potresen, pođe grobu. Bila je to pećina, a na nju navaljen kamen. Isus zapovjedi:

„Odvalite kamen!“

Kaže mu pokojnikova sestra Marta:

„Gospodine, već zaudara. Ta četvrti je dan.“

Kaže joj Isus:

„Nisam li ti rekao: budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?“

Odvališe dakle kamen. A Isus podiže oči i reče:

„Oče, hvala ti što si me uslišao. Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao.“

Rekavši to povika iza glasa:

„Lazare, izlazi!“

I mrtvac iziđe, noge mu i ruke bile povezane povojima, a lice omotano ručnikom. Nato Isus reče:

„Odriješite ga i pustite neka ide!“

Tada mnogi Židovi koji bijahu došli k Mariji, kad vidješe što Isus učini, povjerovaše u nj.

Riječ Gospodnja

Obnovljeni život tema je i evanđeoskoga odlomka. U podužem tekstu evanđelist spaja izvještaj o uskrišenju Lazara s Isusovim govorom, što je njegov uobičajeni postupak i u šest ostalih čuda, odnosno „znamenja“. Evanđelist smješta to znamenje u ključni trenutak Isusova djelovanja, za njegova posljednjega putovanja u Judeju i Jeruzalem. Ozračje koje se stvara oko Lazarova uskrišenja priprema prizorište za Isusovu muku i smrt. Naime, na Isusove riječi: „Pođimo opet u Judeju!“ učenici odgovaraju: „Učitelju, Židovi su sad tražili da te kamenuju, pa da opet ideš onamo?“ Osim te narativne funkcije koja dodaje dramatiku tijeku evanđeoskoga pripovijedanja, taj izvještaj ima i svoju teološku funkciju. Uskrišenje Lazara koji je već četvrti dan u grobu, što je tada za Židove bio siguran znak smrti i početka raspadanja tijela, navješćuje Isusovo uskrsnuće, ali i govori o životu koji je u Kristu. Zato Isus i kaže Marti: „Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada.“ To je ujedno i vrhunac cijele pripovijesti. Sama je pripovijest uokvirena dvjema vijestima. Prva je na početku i naglašava da je Lazar iz sela Marije koja je bila „pomazala Gospodina i otrlala mu noge svojom kosom“. U samom Ivanovu evanđelju to će biti ispričano tek u sljedećem poglavlju. Ondje je jasno da taj Martin čin navješćuje Isusov ukop, to jest njegovu smrt. Druga je vijest na kraju pripovijesti, gdje se kaže: „Tada mnogi Židovi koji bijahu došli k Mariji, kad vidješe što Isus učini, povjerovaše u nj.“ Poruka je jasna: nakon Isusove muke, smrti i ukopa doći će uskrsnuće. Ljudi su pozvani povjerovati u Isusa, a budući da je on uskrsnuće i život, ta vjera u njima će uroditi životom, i to životom vječnim.

Darko Tepert, <https://www.glas-koncila.hr>

Naučimo gledati u Boga

Ljudski život na zemlji isprepleten je lijepim, ali i ružnim časovima. Svi se bojimo i svi strahujemo pred prolaznošću života, ali je ne možemo zaustaviti. Strahujemo pred bolešću, ali je ne možemo potpuno izbjeći. Strahujemo pred osamljenošću, ali je ipak doživljavamo. Strahujemo pred bolom, ali ga ipak osjećamo. I pred starošću strahujemo, a ipak je za mnoge neminovna. Strahujemo pred smrću i bježimo od nje, ali će ipak svakoga od nas negdje i nekada sigurno dostići. Tako nam je cijeli život isprepleten i lijepim i ružnim. Ako dublje promislimo, život nam je jako sličan korizmu. No, korizma je samo priprava za Uskrs.

Smrt je smrt i tu se ne može više ništa učiniti. To je govorna figura puna ekstremnog beznađa.

To je kao teška betonska ploča nad evanđeljem. „Smrt je smrt“- nema više nade, raspadanje je već u tijeku. Četiri dana prije toga je postojala još neka nada jer je Lazar bio još živ, bolestan i sestre su poslale Isusu poruku: „Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.“ Prijatelj ti je bolestan. Betanije nije bila daleko od Jeruzalema kako piše u tekstu, oko 3 km, Isusu nije bilo teško brzo doći u Betaniju, no nije pošao. Tada je još bilo nade za Lazara. Isus i sam kaže kad je čuo o Lazaru: „Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji.“ Isus se još i

radovao što nije bio tamo kad je Lazar umirao.

I sada, Lazar je mrtav, gotovo.

Tko je tvoj Lazar? Gdje je u tvom životu Lazar? Ima li u našem životu situacija gdje smo izgubili svaku nadu, gdje kažemo: Gotovo, situacija je beznadna, ne može se više ništa učiniti?

Situacija u kojoj žena sa suzama u očima dolazi svećeniku i kaže mu: moj je brak mrtav. Godinama samo živimo u istoj kući, pod istim krovom, ali si nemamo više ništa za reći, kao dva osamljena stranca. Išla sam bračnom savjetniku, muž nije htio sa mnom. Sada si je našao jednu drugu, iselio se iz kuće te je podnio zahtjev za rastavu. Godinama sam se nadala da će se to srediti, no sada je sve gotovo.

Ili, neki je mladić otišao na rutinski pregled, ništa posebno, bolnica je organizirala besplatan pregled. Liječnik je testirajući njegovu krv otkrio da ima aids. Mladić je točno znao: ovo je za mene smrtna kazna na rate.

Ili čovjek, građevinar, pedesetih godina, nezaposlen, točno zna: Praktički nemam više nikakve šanse da dobijem posao, bezizlazna situacija. Smrt je smrt.

Isto je ovdje s Lazarom. Može se razumjeti tiha optužba dviju sestara kroz Martu: Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro.“ Sad je gotovo. A ipak ništa nije gotovo!!!

<https://ramildizon.wordpress.com/>

Isus govori Marti: „Uskrsnut će brat tvoj.“ Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li u ovo, Marta? Isus se nadovezuje ne vjeru. Kakva je to vrst vjere o kojoj Isus govori, vjera koja može pomicati brda, koja može oživjeti mrtve? Nije to vjera koju mi kod svake nedjeljne mise izgovaramo u Vjerovanju.

To naše Vjerovanje može Marta napamet izrecitirati. Kad joj je Isus rekao: uskrsnut će tvoj brat, njoj se ispravno odvrtilo Vjerovanje: znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan. To je isto tako kao kad mi molimo u Vjerovanju: vjerujem u uskrsnuće tijela i život vječni. Amen.

No ono što Marija i Marta stvarno vjeruju vidi se kad su stajale s Isusom pred grobom. Isus kaže: odvalite kamen. I sada se vidi u što Marta stvarno vjeruje: Gospodine, već zaudara, ovo je četvrti dan. To je ono što je ona stvarno u svom srcu vjerovala. Usnama se može puno toga reći, ali što vjeruješ u svom srcu?

Marta je napravila ključnu grešku koju i mi često činimo. Njezine su oči bile usmjerene na oprečne okolnosti: Lazar je mrtav, već se raspada, vrućina je velika, situacija je beznadna. Tako bismo i mi svi rekli. Marta gleda na oprečne okolnosti!

Pogledaj na Isusa!

On stoji pred raspadajućim tijelom, pred otvorenim grobom. No, evanđelje kaže: Isus podiže oči. Glavu prema nebu! Ne gleda na oprečne okolnosti, na grobnu jamu, nego diže pogled prema Ocu nebeskom kojemu nijedna stvar nije nemoguća te počinje moliti: Oče, hvala ti što si me uslišao.

Zanimljivo da on ne moli: Oče, molim te da me uslišiš. Ne!!! Nego: zahvaljujem ti da si me uslišio. Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao. Zbog ljudi koji još nisu razumjeli, koji tu stoje, da povjeruju.

Vjera usmjeruje pogled i pozornost na svemogućeg Boga kojemu ništa nije nemoguće. Vjera računa s Božjom snagom koja je djelotvorna u našem životu. Slaba i nikakva vjera, zapravo nevjera, usmjeruje i okreće svoju pozornost, svoj pogled uvijek prema oprečnim okolnostima.

Sjećamo se primjera o umnažanju kruha. Učenici imaju pet kruhova i dvije ribe. Gledaju: pet kruhova, dvije ribe, s druge strane pet tisuća ljudi. Oprečne okolnosti!!! Naravno: dolaze do zaključka: što je to za tolike mnoge! Za pod zub staviti i to bi manjkalo svakomu od tih nekoliko tisuća! Isus opet pogleda prema nebu i blagoslovi. Opet zahvaljuje Bogu. Pogledajmo: dolazi vrijeme i vjerojatno nije daleko gdje moramo naučiti vjerovati Bogu za komad kruha, gdje moramo naučiti vjerovati Bogu za radno mjesto, vrijeme gdje moramo naučiti vjerovati Bogu za svoje mirovine...

Sve će ovisiti o tome jesmo li naučili, posred oprečnih okolnosti u našem životu, gledati gore prema svemogućem Ocu kojemu ništa nije nemoguće.

Imamo samo ovu alternativu: ili gledamo na Boga ili, ako to ne učinimo, doći ćemo vjerojatno u jednom trenutku u situaciju u kojoj ćemo slegnuti ramenima i reći: smrt je smrt, ništa se ne može više učiniti!

No, u svakom je slučaju bolje, ako smo naučili gledati na Boga.

Pokora i obraćenje u Novom zavjetu

Posljednji prorok

Na pragu Novoga zavjeta proročka pouka obraćenja javlja se u svoj svojoj čistoći u propovijedanje Ivana Krstitelja, posljednjega proroka. Luka ovako sažima njegovo poslanje: „Mnoge će sinove Izraelove vratiti Gospodinu, Bogu njihovu“ (Lk 1,16). Njegova je poruka zgusnuta u jednoj rečenici: „Obratite se, jer je blizu kraljevstvo nebesko“ (Mt 3,2). Dolazak Kraljevstva otvara perspektivu nade; ali Ivan nadasve naglašava da prije mora doći Sud. Nitko ne može umaći „Srdžbi koja će se očitovati u Dan Jahvin“ (Mt 3,7.10.12). Pripadnost Abrahamovu potomstvu neće značiti ništa.

Svi ljudi moraju priznati da su grešnici, uroditi plodom dostojnim pokajanja (Mt 3,8), moraju prihvatiti novo ponašanje, već prema svom staležu (Lk 3, 10-14). U znak tog obraćenja, Ivan dijeli krst vodom, koji mora pripremiti pokornike na krštenje ognjem i Duhom Svetim što će ga Mesija dati.

Obraćenje i ulazak u Kraljevstvo Božje

Isus se ne zadovoljava time da navješćuje približavanje kraljevstva Božjega; on ga snažno počinje ostvarivati: s njime Kraljevstvo počinje, mada ga još čekaju tajnovita ispunjenja. Ipak, poziv na obraćenje što ga Krstitelj upućuje zadržava svu svoju aktualnost: Isus ga svojim riječima ponavlja na početku svoga javnog djelovanja. On je došao zato „da pozove na obraćenje grešnika“ (Lk 5,32); u tome je jedan od bitnih aspekata evanđelja o Kraljevstvu. S druge strane, čovjek koji je svjestan svoga grešnog stanja može se s pouzdanjem obratiti Isusu, jer „Sin Čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehe“ (Mt 9,6). Ali poruka obraćenja sudara se s ljudskom samodostatnošću u svim njezinim oblicima, od prilicpljenosti uz bogatstva pa do ohola samopouzdanja farizeja. Isus se diže poput „znaka Jonina“ usred opaka naraštaja, koji je još manje otvoren prema Bogu nego nekoć Niniva. Stoga on podiže protiv tog naraštaja optužbu punu prijetnje: Ninivljani će ga osuditi u dan Suda (Lk 11,32); Tir i Sidon će doživjeti lakšu sudbinu nego gradovi oko Jezera (Lk 10,13). Sadašnja naime okorjelost Izraela jest znak tvrdokornosti njegova srca. Ako okorjeli Isusovi slušatelji ne promijene svoga ponašanja, propast će (Lk 13,1-5), poput neplodne smokve (Lk 13, 6-9).

Wayne Pascall , *Razmetni sin*, <https://fineartamerica.com>

Kad traži obraćenje, Isus ničim ne podsjeća na pokornička bogoslužja. Zazire, dapače, od suviše upadljivih znakova. Važan je preokret srca, kojim se postaje kao malo dijete. Zatim stalan napor da se „najprije traži kraljevstvo Božje i njegova pravednost“ (Mt 6,33), a to znači da se vlastiti život uredi prema novom Zakonu. Sam čin obraćenja dočaran je vrlo rječitim prispodobama. On uključuje volju za moralnom promjenom, ali nadasve znači ponizan vapaj, čin pouzdanja: „Bože, smiluj se meni grešniku“ (Lk 18,13). Obraćanje je milost kojoj uvijek prethodi Božji korak: pastir ide u potragu za izgubljenom ovcom (Lk 15,4; usp. 15,8). Ljudski odaziv toj milosti konkretno se analizira u prispodobi o rasipnom sinu koja neobično ističe Očevu milosrđu (Lk 15,11-32). Jer, Radosna vijest o Kraljevstvu sadrži ovo iznenađujuće otkriće: „Tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja“ (Lk 15, 7.10). Osim toga, Isus iskazuje grešnicima susretljivost koju sablažnjuje farizeje (Mt 9, 10-13; Lk 15,2) ali pobuđuje obraćenja; a Lukino Evanđelje uživa da potanko izvješćuje o nekima od tih povrataka, npr. o povratku grešnice (Lk 7,36-50) i Zakeja (19, 5-9).

Obraćanje i krštenje

Isus je već za svog zemaljskog života slao apostole propovijedati obraćenje i navješćivati Radosnu vijest o Kraljevstvu (Mk 6,12). Poslije svog uskrsnuća ponovno im daje to poslanje: oni će u njegovo ime obznanjivati svim narodima obraćenje radi oprostjenja grijeha (Lk 24,47), jer će grijesi biti oprosteni komu god ih oni oproste (Iv 20,23). Djela apostolska i Poslanice potpomažu ispunjavanje tog naloga. Ali obraćenje se zbiva na različit način, već prema tomu jesu li posrijedi Židovi ili pogani.

Od Židova se prvenstveno traži moralno obraćenje na koje ih je već Isus pozivao. Na to pokajanje (metanoia) Bog će odgovoriti opraštanjem grijeha (Dj 2,38; 3,19; 5,31); ono će biti zapečaćeno primanjem krsta i darom Duha Svetoga (Dj 2,38). Međutim, pored moralnog preokreta, obraćenje mora istodobno uključivati i pozitivan čin vjere u Krista: Židovi će se okrenuti (epistrephein) Gospodinu (Dj 3,19; 9,35). To pak prijanjanje uz Krista - Pavao će to iskusiti - jest ono što je najteže postići. Židovi kao da imaju neki veo na srcu. Ako bi se obratili, veo bi spao (2 Kor 3,16). Međutim, prema Izaiji (Iz 6,9), njihova ih tvrdokornost zatvara u nevjeru (Dj 28,24-27). Oni su grešnici koliko i pogani, prijeti im ista Božja srdžba:

ne shvaćaju da Bog pokazuje strpljivost, kako bi ih nagnao na pokajanje (Rim 2,4). Samo se ostatak odaziva apostolskom propovijedanju (Rim 11,1-5).

Evandjelje nailazi na bolji prijem u poganskih naroda. Već od krštenja stotnika Kornelija, kršćani židovskoga podrijetla s čuđenjem zapažaju kako je „i poganima Bog dao obraćenje koje vodi u život“ (Dj 11,18; usp. 17,30). Ono je doista uspješno naviještano u Antiohiji i drugdje (Dj 11,21; 15, 3.19); upravo je u tome glavni predmet Pavlova poslanja (Dj 26,18.20). Ali istodobno s moralnim pokajanjem (metanoia), obraćenje u ovom slučaju zahtijeva da se obraćenik odvrati od kumira i okrene (epistrephein) k Bogu živome (Dj 14,15; 26,18; 1 Sol 1,9), prema jednom tipu obraćenja što ga je nazirao već Drugi Izaija. Učinivši taj prvi korak, pogani su kao i Židovi privedeni tomu da se okrenu Kristu, „pastiru i čuvaru duša svojih“ (1 Pt 2,25).

Grijev i pokora u Crkvi

Čin obraćenja zapečaćen krštenjem izvršen je jednom zauvijek; nemoguće je da se milost takva čina ponovi (Heb 6,6). Kršteni pak lako mogu opet pasti u grijeh: apostolska je zajednica to ubrzo iskusila. U tom slučaju također je potrebno pokajanje, ako se unatoč svemu želi imati udio u spasu. Petar na to poziva Šimuna Maga (Dj 8,22). Jakov živo potiče revne kršćane da nastoje vratiti grešnike s njihova krivog puta (Jak 5,19). Pavao se raduje što su se Korinćani pokajali (2 Kor 7,9), mada se boji da neki grešnici nisu toga učinili (12,21).

Živo potiče Timoteja neka ukori protivnike, u nadi da će im Bog udijeliti milost pokajanja (2 Tim 2,25). Napokon, u porukama sedmorim Crkvama, kojima se otvara Apokalipsa, čitamo jasne pozive na pokajanje, iz čega valja zaključiti da je među onima kojima su poruke bile upućene bilo i takvih koji su odustali od svoje prvošnje revnosti (Otk 2,5.16.21; 3,3.19). Mada izrijeком ne govore o sakramentu pokore, ovi tekstovi pokazuju da vrlini pokore ima pripasti odgovarajuće mjesto u životu kršćanina, kao nastavak krsnog obraćenja.

Samo pokora, naime, pripravlja čovjeka na susret sa Sudom Božjim (usp. Dj 17,30). Povijest pak ide prema tom Sudu. Ako se čini da on kasni sa svojim dolaskom, to je samo zato što Bog „strpljivo podnosi jer neće da se itko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju“ (2 Pt 3,9). Ali kao što je u Kristovo vrijeme i pred apostolskim propovijedanjem Izrael tvrdo ustrajao u okorjelosti, tako će - prema Otkrivenju - ljudi ustrajati u neshvaćanju smisla nesreća što remete njihovu povijest i najavljuju Dan srdžbe: i oni će otvrdnuti u okorjelosti (Otk 9,20), huleći na Božje ime, mjesto da se kaju i da ga slave (16,9.11). Nije riječ o članovima Crkve, već samo o poganima i otpadnicima (usp. 21,8). Ta mračna perspektiva zaključit će se Sudom Božjim. Stoga je i te kako hitno da se kršćani pokorom „spase od ovoga pokvarenog naraštaja“ (Dj 2,40).

Rječnik biblijske teologije,
Kršćenska sadašnjost, Zagreb, 1993. str. 884-889

Mali vjeronaučni leksikon

Molitva

Molitva, verbalni, obredni i duhovni čin kojim religiozni čovjek izražava svoj stav prema svetome ili božanskome. Taj stav može biti prošnja (prosidbena monaštvo), zaziv (zazivnica), zahvala (zahvalnica), slavljenje (himan), štovanje (kultna monaštvo) i zajedništvo ili jedinstvo s božanskim (razmatranje, kontemplacija, meditacija). Molitva postoji u svim religijama, a s obzirom na izraz može biti usmena (riječima), obredna (gestama) i unutarnja (razmatranje, kontemplacija, meditacija).

Osim toga, može biti osobna (pojedinačna) i zajednička, privatna i službena.

U Starom zavjetu žrtve su vjerojatno bile popraćene usmenom molitvom, a s vremenom se razvila liturgijska monaštvo (psalmi), koju su leviti pjevali za bogoštovnih čina u jeruzalemskom Hramu. U židovstvu nastaje liturgijska molitva neovisno o Hramu. Izraz je najdublje čovjekove pobožnosti, a proizlazi iz duboke zahvalnosti za neprestana Božja dobročinstva. U židovskom misticizmu razvila se unutarnja molitva, kojoj je svrha jedinstvo s Bogom.

U kršćanstvu postoje različiti tipovi i oblici molitve (usmena i unutarnja, osobna i zajednička, prosidbena i bogoštovna), a u središtu je liturgijska molitva. Svrha je kršćanske molitve zajedništvo duše s Bogom i preobrazba osobnog života. U katoličkoj i pravoslavnoj mistici njeguje se i unutarnja molitva (razmatranje i kontemplacija).

U islamu je naglasak na obrednoj bogoštovnoj molitvi (salat, namaz), ali se u pučkim sredinama dopušta i prosidbena i posrednička monaštvo. U islamskoj mistici (sufizam) razvila se i unutarnja molitva (kontemplacija).

Blaženi Karlo Austrijski i njegova Zita primjer svetog braka

Prvog travnja spominjemo se obljetnice smrti Karla I. Habsburga, austrijskoga cara, ugarskoga, hrvatskoga i češkog kralja (te kralja i nadvojvode brojnih drugih zemalja), posljednjega vladara Habsburške monarhije. Ako izuzmemo Karađođeviće koji se i nisu posebno nazivali "hrvatskim kraljevima", Karlo Habsburg-Lottaringen (ili Lothringen) bio je posljednji hrvatski kralj.

Tradicionalno, Crkva svake godine slavi život sveca na datum njegove smrti, dan koji označava njegov ulazak u nebo. No, ovo nije slučaj s blaženim Karlom Austrijskim.

Umjesto toga, Crkva je odabrala datum iz njegova života koji ima veliku važnost i koji mu je popločao put prema svetosti, dan njegova vjenčanja, 21. listopada.

Osim što je blaženi Karlo bio posljednji austrijski car (i kralj Austro-Ugarske monarhije) te vladar koji je neumorno radio za mir tijekom Prvog svjetskog rata, bio je i obiteljski čovjek te odan muž svojoj supruzi Ziti. Bili su u braku 11 godina prije njegove rane smrti 1922. godine i podigli su 8 djece.

Kako je bio glavar carstva u ratu, to je svakako imalo svojih poteškoća, no usred svega toga, Karlo nikada nije zaboravio važnost svoga braka. Zapravo, njegov brak sa Zitom je pružio njegovoj djeci i podanicima uzor kojemu treba težiti i koji treba nasljedovati.

Donosimo pet savjeta za brak koji se temelje na životu blaženog Karla Austrijskog i službenice Gospodnje Zite. Oni nas mogu nadahnuti te pomoći bračnim parovima u življenju zavjeta sve „dok ih smrt ne rastavi“.

- **Zapamtite da je prvotni cilj braka pomoći supružniku da stigne u nebo!**

Dan prije njihova kraljevskog vjenčanja Karlo je rekao Ziti: „*Hajdemo sada pomoći jedno drugome stići u nebo*“. Lako je zaboraviti kako je brak, iznad svega ostalog, sakrament. Ovo znači da Bog bračnim parovima pruža posebnu milost da ispune svoj životni poziv koji je usmjeren prema konačnom cilju, prema nebu. Bog želi našu sreću, a mi je možemo postići prepoznajući svoju ulogu da pomognemo svom supružniku voditi svet život. Ovo svakako nije jednostavno, no s Bogom je sve moguće.

<https://www.bitno.net/>

• Povjerite svoj brak Bogu i Blaženoj Majci!

Karlo i Zita znali su kako, ukoliko žele „pomoći jedno drugome stići u nebo“, trebaju svu pomoć koju su mogli dobiti. Osim što su vjenčani po katoličkom obredu, par je imao posebnu gravuru na unutrašnjosti vjenčanog prstenja. Pisalo je na latinskom „*Sub tuum praesidium confugimus, sancta Dei Genitrix.*“ („Pod tvoju se obranu utječemo, Sveta Bogorodice“). To je drevna molitva koja je izražavala njihovu želju da smjeste svoj brak pod pažljivu brigu Blažene Djevice Marije.

Nadalje, prije no što su otišli na medeni mjesec, kraljevski je par hodočastio u marijansko svetište Mariazell, posvećeno našoj Gospi, Magna Mater Austriae (Velika Majka Austrije).

Brak često može biti veoma težak i supružnici se ne trebaju bojati tražiti Boga i njegovu Majku za pomoć.

• Nakon vjenčanja ne postoji više „ja“, nego „mi“

Često u braku postoji iskušenje živjeti odvojenim životima gdje muž ima „svoj

posao“, a žena ima „svoj posao“. Odluke se zasebno donose i supružnici se ne „miješaju“ jedno drugome u obaveze. Nasuprot tome, Karlo i Zita su gledali na sebe kao na tim. Zitu je veoma zanimalo zanimanje njenog muža i nije se bojala dati svoje savjete. Često bi s Karlom putovala na poslovna putovanja te zauzimala aktivnu ulogu u socijalnim problemima carstva.

Osim što su surađivali kao kraljevski par, Karlo i Zita su aktivno poučavali svoju djecu istinama vjere. Nije bio samo „Zitin posao“ podučavati djecu molitvi, već je i Karlo u svoju djecu usadio ljubav prema Bogu te ih osobno učio molitve. Ozbiljno su shvaćali biblijski ideal „postajanja jednim tijelom“ u svim stvarima.

• Neprestano palite plamen ljubavi

Biti carem tijekom Prvog svjetskog rata značilo je da je Karlo morao putovati i donositi važne vojne odluke. Ovo ga je boljelo jer je morao biti daleko od svoje supruge i ostatka obitelji. Karlo je odlučio ugraditi telefonsku liniju od svoje vojne baze do carske palače kako bi mogao nazvati Zitu nekoliko puta dnevno. Nazvao bi palaču jednostavno kako bi razgovarao sa Zitom i saznao kako su djeca. Shvaćao je

Iz Hvalospjeva ljubavi

da uz mnoge obaveze njegov brak i obitelj mora biti na prvom mjestu. Znao je da će brak propasti ukoliko se ne njeguje pomoću prilika koje pomažu održati plamen ljubavi na životu.

• Ljubite jedno drugo trajnom ljubavlju koja može izdržati bilo koji test

Novopečeni mladenci su često iznenađeni kako brzo početno uzbuđenje ljubavi izblijedi i nađu se u situaciji u kojoj ne „osjećaju“ jednaku ljubav kakvu su imali prema supružniku. Ovaj nedostatak „osjećaja“ može obeshrabriti par, osobito kada su usred kušnje. Karlo i Zita ipak nisu prestali voljeti jedno drugo čak ni kada su se pojavile poteškoće. Nakon što su se susreli s poniženjem progona iz vlastite zemlje, Karlo i Zita držali su se jedno drugog snažnije no ikada. Uskoro su se našli pred jednim još većim ispitom svoje ljubavi kada je Karlo dobio upalu pluća i ubrzo potom se našao u bolesničkoj postelji.

Karlove posljednje riječi supruzi bile su „Beskrajno te ljubim“. Zita je idućih 67 godina nosila crninu kako bi označila svoje tugovanje. Nije ga prestala voljeti do svoje smrti kada su se ponovno susreli u nebu. Njihova ljubav bila je više od „osjećaja“, ona je bila odluka voljeti jedno drugo „dok ih smrt ne rastavi“, a i poslije toga.

Kad bih sve jezike ljudske govorio i
anđeoske, a ljubavi ne bih imao,
bio bih mjed što ječi
ili cimbal što zveči.

Kad bih imao dar prorokovanja
i znao sva otajstva
i sve spoznanje;

i kad bih imao svu vjeru
da bih i gore premještao,
a ljubavi ne bih imao - ništa sam!

I kad bih razdao sav svoj imutak
i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže,
a ljubavi ne bih imao -
ništa mi ne bi koristilo.

Ljubav je velikodušna,
dobrostitiva je ljubav,
ne zavidi,

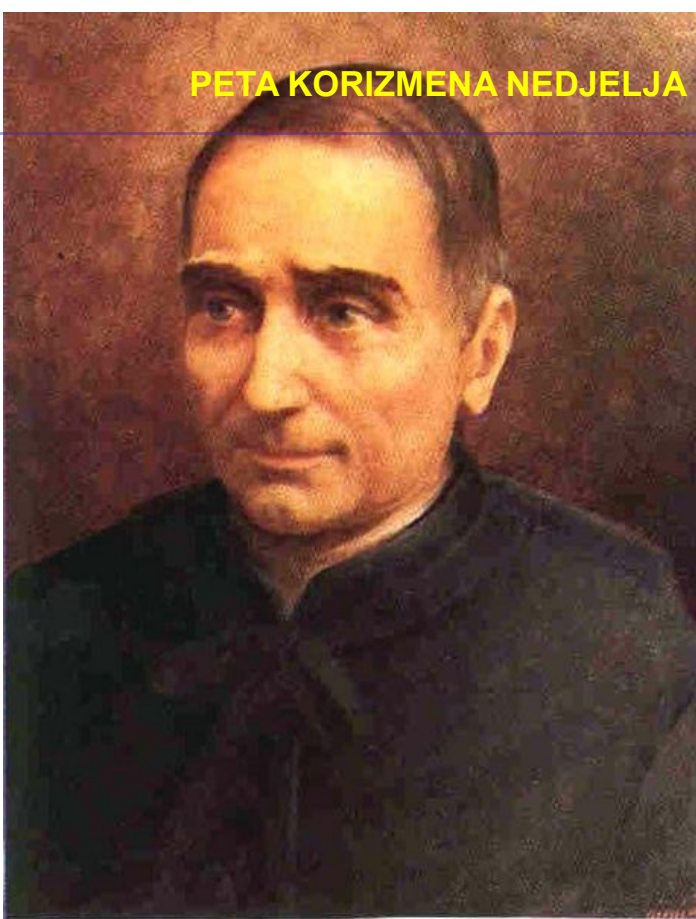
ljubav se ne hvasta,
ne nadima se;
nije nepristojna,
ne traži svoje,
nije razdražljiva,
ne pamti zlo;

ne raduje se nepravdi,
a raduje se istini;
sve pokriva, sve vjeruje,
svemu se nada, sve podnosi.

Ljubav nikad ne prestaje.

Francesco Faà di Bruno

27. ožujka

Blaženi Francesco Faà di Bruno, talijanski svećenik, matematičar, časnik i utemeljitelj Društva svete Zite, rođen je 29. ožujka 1825. u Alessandriji (Pijemont), kao najmlađe od dvanaestero djece pobožne aristokratske obitelji, sin markiza Luigija di Bruna i Caroline Sappa dei Milanesi. S devet godina ostao je bez majke. Upisao se 1840. na vojnu akademiju u Torinu, služio u savojskoj kraljevskoj vojsci i postao 1849. inženjerijski satnik. Studirao je matematiku, geografiju, geodeziju i kartografiju. Kralj Vittorio Emanuele II. pozvao ga je zatim za odgojitelja svojih sinova. Francesco je ubrzo napustio taj položaj, uputio se u Pariz i 1853. doktorirao na Sorbonni matematiku i astronomiju. Radio je od 1855. u francuskom nacionalnom opservatoriju. Potom se vratio u Italiju i od 1857. djelovao kao profesor matematike i astronomije na sveučilištu i vojnoj akademiji u Torinu. Napisao je niz matematičkih knjiga i znanstvenih radova, a djelovao je i kao skladatelj i izumitelj. U svim prigodama ostao je čovjek duboke vjere i bavio se dobrotvornim radom. Bio je bliski prijatelj svetog Ivana Bosca.

Započeo je 1866. u Torinu (čtvrta San Donato) gradnju crkve Naše Gospe od Utočišta i svete Zite, dovršenu 1869., posvećenu uspomeni na vojnike koji su položili svoje živote u borbi za ujedinjenje Italije. U želji da se još više i bolje posveti

nevoljnicima, odlučio je postati svećenik. Uz potporu pape Pija IX. zaređen je 22. listopada 1876., u 51. godini života, a kao svećenik posvetio se dobrotvornom radu sve do svoje smrti. Utemeljio je 1859. Društvo svete Zite za služavke i kućne pomoćnice, a 1881. kongregaciju Najmanjih sestara Naše Gospe od Utočišta (Suore Minime di Nostra Signora del Suffragio).

Sudjelovao je u osnivanju domova za starce, siromahe i samohrane majke, a osnovao je i sklonište za prostitutke. Preminuo je u Torinu na današnji dan, 27. ožujka 1888. Blaženim ga je proglasio 25. rujna 1988. papa Ivan Pavao II. Nazvao je tada blaženog Francesca „divom vjere i milosrđa“. Njegove relikvije nalaze se u crkvi Naše Gospe od Utočišta u Torinu. Zaštitnik je talijanskih inženjeraca, a njegove redovnice djeluju i danas u Europi (Italija i Rumunjska), Južnoj Americi (Argentina i Kolumbija) i Africi (Kongo). Prema podacima iz 2005. red je brojio 179 sestara u 25 kuća.

Josip Ruđer Bošković

Josip Ruđer Bošković je poznati hrvatski znanstvenik, koji se bavio matematikom, astronomijom, fizikom, filozofijom i geodezijom. Porijeklom je iz Dubrovnika, gdje je rođen 18. svibnja 1711. godine, a umro je u Milanu 13. veljače 1787. godine.

Školovanje i odlazak u Italiju

Bošković je rođen u Dubrovniku kao sedmo dijete majke Paule Bettere, kćeri jedne talijanske bogate obitelji i oca Nikole Boškovića, trgovca. Osnovno obrazovanje stekao je u Dubrovniku, a s 15 godina odlazi u Rim, gdje stupa u isusovački Collegium Romanum. Godine 1732. završio je filozofiju, a potom i teologiju. Nakon završenog studija teologije zaređen u svećenika i stupio je u isusovački red. Godine 1740. postaje profesor matematike.

Ruđer Bošković bavio se mnogim matematičkim problemima, beskonačno malim veličinama, logaritmima negativnih brojeva, problemom tijela maksimalne atrakcije itd. U svojoj knjizi *Elementa matheseos universae* (Rim 1754.) daje znatan broj teorema iz trigonometrije, prvi izvodi četiri osnovne diferencijalne formule sferne trigonometrije, kao i oskulatorni krug.

U raspravi *De aestu maris* (1747.), prvi među matematičarima govori o neeuclidskoj geometriji, u kojoj se s krivuljama radi isto kao i s pravcima, te predlaže geometriju s tri i više prostornih i jednom vremenskom veličinom, koja se danas i upotrebljava.

Doprinosi u znanosti

Bavio se i astronomijom i objavio pet knjiga pod nazivom *Opera pertinentia ad opticam et astronomiam* (1785.) U njima izlaže svoju teoriju o aberaciji svjetlosti, te kao i Einstein smatra brzinu svjetlosti konstantnom. Po njemu je sve relativno, kako prostor, tako i vrijeme. Mjerila nisu konstantne duljine i smanjuju se u pravcu kretanja. Kao metodu za pronalaženje skretanja svjetlosne zrake pri prolazu kroz razne sredine, preporuča pokuse s dva dalekozora od kojih je jedan ispunjen vodom. Ispitujući krivulju refrakcije, prvi određuje visinu troposfere. Iz tri opažanja Sunčevih pjega određuje rotaciju Sunca i njegov promjer, izvodi jednadžbu šestog stupnja za kretanje kometa, koju su kasnije prihvatili Olbers, Langrange, Opolcer i Wilkens. Zamišlja zvijezde kao veća ili manja sunca. Njegova atomistika predviđela je zvijezde s vrlo gustom i vrlo razrijeđenom materijom, divove i patuljke, koji su otkriveni tek u 20. stoljeću. Zvezdarnica u Breri blizu Milana, za koju je izradio planove, bila je najmodernija u to

doba. Osnovao je praktičnu astronomiju, prvi ukazao na potrebu ispitivanja grešaka mjernih instrumenata i dao formulu za ispravke grešaka.

U geodeziji je Ruđer Bošković 1741. godine iznio ideju o geoidu kao obliku Zemlje. U knjizi *De litteraria expeditione per pontificiam ditionem ad dimentiendos meridiani gradus et corrigendam mappam geographicam, iussu et auspiciis Benedicti XVI (1755.)* prvi obraća pažnju na skretanja vertikalna, što je po njegovom mišljenju posljedica nerazmjerne raspodjele masa na površini Zemlje. U tu je svrhu 1750. izveo mjerenje meridijanskog luka između Rima i Riminija zajedno s Christopherom Maireom i razvio mrežu trokuta s dvjema geodetskim osnovicama kod Rima i Riminija. Knjiga je prevedena i na francuski jezik 1770. godine.

U optici je poznat po instrumentima kao što je prizma s promjenljivim kutom i kružni mikrometar.

U djelu *Theoria philosophiae naturalis redacta ad unicum legem virium in natura existentium*, objavljenom u Beču 1758. godine, iznosi da je sve materija i kretanje. Po njemu je materija sastavljena od istih čimbenika, samo je različiti zakoni čine različitim. Bohrov atom je direktan potomak Boškovićeva atoma. On uvodi zakon sila, koje su odbojne na malim međuelektronskim udaljenostima, a privlačne na velikim udaljenostima, što kasnije dalje razvija Michael Faraday. Atom svodi na središnju točku oko koje se šire oblaci privlačno-odbojnih sila (Boškovićeva polje).

Bošković se, iako svećenik, zalagao za Kopernikov sustav. Bio je vrlo ugledna ličnost tog vremena. Tijekom 1761. godine

astronomi su se pripremali za promatranje prolaza Venere ispred Sunčeva diska i u tu svrhu ga britanski Royal Society šalje u Istanbul (Carigrad) kako bi mogao promatrati taj prolaz. Ruska akademija znanosti prima ga za člana u Sankt Petersburgu. Francuska ga je 1773., kad je ukinut isusovački red, imenovala ravnateljem optike za mornaricu. Bio je poznat i kao inženjer, pjesnik i diplomat. Kao inženjer, na zahtjev pape Benedikta XIV. napravio je planove za popravku apsida i kupola crkve Svetog Petra u Rimu i radio na isušivanju močvara u Italiji. Kao diplomat odlazi u London kako bi ublažio sumnje Velike Britanije da Dubrovnik (Ragusa) pruža usluge Francuskoj i na taj način krši svoju neutralnost. Tada biva i primljen u londonski Royal Society.

Smrt i nasljeđe

Ruđer Bošković umro je 13. veljače 1787. godine u Milanu. Pokopan je u crkvi Sv. Maria Podone. Prema nekim podacima iz Arhiva grada Dubrovnika njegovo srce preneseno je i sahranjeno u katedrali u Dubrovniku.

U Zagrebu je 1950. godine osnovan Institut za znanstvena istraživanja na području atomske fizike, koji je na prijedlog hrvatskog fizičara Ivana Supeka dobio ime Ruđera Boškovića. Astronomsko društvo u Beogradu nazvano je po njemu, kao i jedan krater na Mjesecu.

Nakon osamostaljenja Hrvatske, 1991. godine, na novouvedenoj novčanici (tadašnjem hrvatskom dinaru) tiskan je lik Ruđera Boškovića.

<http://www.gimnazija-klasicna-rboskovic-du.skole.hr/>

NAŠI POKOJNI

**IVICA BANIĆ,
JOSIP JOVIĆ,
DARKO DEAK,
MIROSLAV ORNIK,**

PU zagrebačka, 28. ožujka 1993.

PU splitsko - dalmatinska, Plitvice, 31. ožujka 1991.

PU sisačko - moslavačka, Kutina, 31. ožujka 1993.

PU karlovačka, u službi, Karlovac, 1. travnja 1991.

POČIVALI U MIRU